

Justitsministeren (Melleman):

Jeg kan i det hele tiltræde Udvalgets Vædringsforslag. Jeg har derfor ikke nogen Opfordring til at dvæle ved mere end nogle enkelte, idet der, som sagt, ikke er noget Vædringsforslag, som jeg i det mindste paa dette Stadium har noget imod, og der ikke er noget af dem, som jeg for mit Vedkommende bryder mig om at saa nogen Afstemning foretaget over. Jeg skal derfor kun gøre nogle almindelige Bemærkninger med Hensyn til de vigtige af dem, hvortil jeg først og fremmest henregner Vædringsforslaget til § 4. Jeg tror ogsaa ved nærmere Overvejelse, at det er hensigtsmæssigt, som Udvalget foreslaar det, ikke at gøre Bjærgelavene afhængige af Kommuneegrænserne. Det var allerede da Lovforslaget forberedtes, noget, som var mig klart, at det havde sine Mangler, at det undertiden kunde føre til unaturlige Resultater, at der i to Nabolommuner skulde være to forskellige Bjærgelav, og at det maaste vilde være hensigtsmæssigt at forene dem under et, og, da jeg nu ser, at Folk, der have praktisk Kendskab til disse Ting, have den Mening, skal jeg ikke have noget derimod. Jeg tror, det kan være ganske rigtigt at løsrive disse Bjærgelav ganske fra Kommunerne, og finder derfor heller intet at erindre imod, at der ingen Erklæring over Vedtægterne skal uddrages af vedkommende Sogne eller Byraad, efter som disse altsaa slet ikke saa noget med Bjærgelavene at gøre. Jeg tror ogsaa, det er en ret heldig Ordning, der her foreslaas, at naar en Bjærgning, der foretages fra Søen, behøver Hjælp fra Land, ere Bjærgelavene eneberettede til at yde saadan Hjælp, og at Vederlaget i saa Fald bliver at fastsætte efter Reglerne i Søloven, saaledes at Bjærgelavene blive at betragte som Medbjærgere og ikke blot som engagerede Arbejdsfolk. Jeg har heller ikke noget imod, at der tillægges Strandfogden den særegne Stilling, som omtales i 3dje Stykke af Vædringsforslag under Nr. 14, naar det begrænses paa den angivne Maade, saaledes at han altsaa kun bliver udelukkende berettiget til Bjærgning af løst Gods, Brag eller Bragstykker, der inddrive paa Forstranden, naar Værdien skønnes ikke at overstige 500 Kr. Hvis man vilde gaa videre, vilde man formentlig gøre et for stærkt Indgreb i Bjærgelavenes Eneret;

men jeg er som det ærede Udvalg tilbøjelig til at tro, at, naar Genstanden ikke er større end her angivet, vil det ikke være videre skiftende for Bjærgelavene at sætte sig i Bevægelse for at foretage en Bjærgning. Hertil kommer jo ogsaa, at der naturligvis bør forbindes nogen Fordel med Strandfogedstillingen.

Hvad Vædringsforslaget under Nr. 26 angaar, er jeg efter de Anthyndinger, som den ærede Ordfører for Udvalget fremkom med, tilbøjelig til at tro, at man kan gaa den af ham foreslaaede Vej, som altsaa forudsætter et Vædringsforslag til 3dje Behandling. Det vil komme til at gaa ud paa, at denne Myndighed hos Finansministeriet til at stænke Bjærgerne det hele, indskrænkes til Ting, der bjærges i Søen, altsaa enten flydende paa Søen eller optaget fra Søens Bund, til hvilke ingen Ejer har meldt sig, saaledes at det, der i et saadant Tilfælde bortgives af Finansministeriet, ikke er private Folks Ret, men kun Statskassens Ret, i dens Egenstab af Forstrandens Ejere. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 31 og det i en vis Forbindelse med samme staaende Nr. 35 angaar, skal jeg bemærke, at jeg heller ikke har noget imod, at man her helt og holdent gennemfører Sølovens Regler. Det var min oprindelige Tanke, at man helt og holdent kunde overlade disse Spørgsmaal til administrativ Afgørelse og navnlig paa den i Lovforslaget angivne Maade. Jeg erkender, at der jo kan tænkes Tilfælde, hvor Sølovens Regler kunne føre til et noget gunstigere Resultat for Bjærgerne, og vilde de altsaa føre en Sag i den Anledning, ser jeg ikke, at der var nogen Grund til at formene dem det. Det vilde jo, som Ordføreren ogsaa bemærkede, vistnok blive sjældent; thi det kan jo ikke betale sig at føre en saadan Sag, undtagen naar Forstøllen er ret betydelig. Dertil kommer, at de, naar de vilde tage Sagen paa den Maade, at lade Bjærgelavnen fastsætte ved Rættens Støn, ogsaa kunde risikere at saa mindre end $\frac{1}{3}$. Derfor antager jeg, at det er en Afgang til at benytte sig af Sølovens Regler, som ikke vil saa stor praktisk Betydning, og derfor vil den i alle Tilfælde ikke kunne skade.

Der fremkom, saaledes som den ærede Ordfører ogsaa har bemærket, efter at Lov